

ZBOUCHNUL JSEM SATANOVU DCERU

DÉMONICKO-
ROMANTICKÁ
KOMEDIE

CARLTON
MELLICK III

AUTOR
STRAŠIDELNÉ
VAGINY

Carcosa

CARLTON MELLICK III

**ZBOUCHNUL JSEM
SATANOVU
DCERU**

Vyšlo také v tištěné verzi.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Copyright © Carlton Mellick III, 2011
Překlad (translation) © Milan Žáček, 2019
Obálka (jacket illustration) © Ed Mironiuk
Grafická úprava obálky (jacket layout design) © Josef Žáček
Czech edition © Carcosa – Tatiana Žáčková, 2019

ISBN 978-80-88243-18-2 (tištěná verze)

ISBN 978-80-88243-19-9 (mobi)

ISBN 978-80-88243-20-5 (ePub)

ISBN 978-80-88243-21-2 (pdf)

Autorova poznámka

Tahle knížka je romantická komedie. Jo, přesně tak, napsal jsem podělanou romantickou komedii. Máte s tím problém? Myslíte si, že jste na romantické komedie moc cool? Ne, já mám romantické komedie docela rád. Ať jsou sebevíc pitomé nebo klišovité, na tyhle zatracený sladárny se nemůžete přestat dívat, dokud se oba hlavní hrdinové nedají na konci dohromady. Ale aby v tom bylo jasno: tyhle filmy nikdy nesleduju záměrně. To ne, sakra, ale víte jak, někdy se prostě ocitnu v místnosti, kde je zrovna někdo sjíždí, a pak se nechám vtáhnout. Nemůžu si pomoci. Viděli jste všechny ty *rom-comy* s Benem Stillerem? Tomu chlapovi bych nejraději vrazil jednu mezi oči, ale stejně, když běží některý z jeho filmů, tu zpropadenou televizi nevympnu.

Na bizarro scéně jsme se už nějakou dobu takhle hecovali. Kdo jako první napíše romantickou komedii ve stylu bizarro? No, když jsem dostal nápad na příběh o chlápku, který je přinucený vzít si za ženu sukubu po tom, co ji neúmyslně zbouchne (což mě nejspíš napadlo po zhlédnutí anime *Moje nevěsta je mořská panna*), rozhodl jsem se, že to budu já. K příběhu jsem přistoupil úplně stejně, jako kdybych psal hollywoodskou romantickou komedii, včetně toho, že jsem se držel sedmibodového vzorce, který jste už pravděpodobně viděli v bambilionu verzí. Tenhle příběh samozřejmě není obvyklá sladárna s Adamem Sandlerem a Drew Barrymoreovou. Je v něm sex, násilí, démoni a všelijaký kokotiny. Přesně tohle totiž romantickým komediím chybí: démoni a kokotiny.

Ačkoliv jsem tento příběh napsal v podstatě z hecu, zamiloval jsem si jej a psaní jsem si upřímně užíval. Možná je to dokonce jedna z mých absolutně nejoblíbenějších věcí. Pokud to nakonec bude knížka, kvůli které si mě po smrti budou lidi nejvíc pamatovat, bude mě to samozřejmě pěkně srát. V tomhle ohledu už by byl lepší i *Koboldský čaroděj*, a ten byl fakt dementní. Ale jasně, jako spisovatelé byste měli být rádi, když si vás lidi budou vůbec pamatovat. Protože s největší pravděpodobností po vás nakonec neštěkne pes.

Mimochodem, jestli chcete vidět romantické komedie, které jsou dobré a myslím *opravdu* dobré, dívejte se na ty korejské. Jsou mnohem lepší než všechno, co kdy vzešlo z Hollywoodu..., protože jsou opravdu romantické a jsou opravdu zábavné. Nemluvě o tom, že vás přinutí zamilovat si postavy, které jsou hraniční psychopati.

Takže tady to máte: *Zbouchnul jsem Satanovu dceru*. Doufám, že se vám bude líbit.

Carlton Mellick III, 3/9/2011 21:58

P. S. Mimochodem, co má znamenat ta hláška na zadní obálce téhle knížky? *Přišla si pro jeho duši, ale odešla s jeho srdcem*? To myslíte vážně, do prdele? Myslím, že takhle stupidní motta nemají ani hollywoodské romantárny.

P. P. S. Tak jo, přiznávám, že ve skutečnosti jsem s tou hláškou přišel já. Když jsem ji vymyslel, rozplakal jsem se. Tak sklapněte.

Kapitola první

Jonathan Vandervoo je člověk, kterého by většina lidí označila za lúzra. Jeho rodiče si myslí, že je lúzr, jeho kamarádi si myslí, že je lúzr, jeho sousedé, učitelé, holky, prakticky všichni, kdo se s ním setkávají, ho vnímají jako ubohé, zbytečné těleso. Možná je to tím, že nosí vlasy v neuspořádané řepě na půl cesty mezi trvalou a dredy nebo že to vždycky vypadá, jako by jeho střapaté obleky z charity pokrývala vrstva psích chlupů a suché trávy, i když nevlastní ani psa, ani trávník. Možná je to proto, že vysoké škole dal vale pouhý jeden kredit od promoce, nebo proto, že si nikdy nedokázal udržet práci déle než jeden měsíc. Možná je to tím, že se zdá, jako by se neuměl pořádně oholit, jako by si neuměl vyprat, aniž by se mu srazilo oblečení, nebo si dokonce uvázat tkaničky.

Nebo je to možná tím, že žije v domě z lega.

Jonathan se považuje za mistra ve skládání lega. Je jím posedlý už odmalička. Když byl malý, rodiče ho při hraní lega podporovali a kupovali mu všechny krabice, o které projevil zájem, protože doufali, že z chlapce jednou vyroste architekt jako z jeho táty.

Doufali, že tahle hračka ho v tomhle směru ovlivní, a nesmírně je těšilo, že stavěním maličkých domů a měst tráví tolik času.

„Bude z něho vynikající, pracovitý křesťanský architekt,“ říkával jeho otec, když směrem k Jonathanovi hrdě kýval hlavou.

Ale s ubíhajícími léty se v Jonathanovi zájem o kariéru architekta nerozvinul. Chtěl si jen dál hrát se svým legem. Na střední škole, na vysoké škole i dál po dvacítce z barevných kostiček nikdy nepřestal stavět další a další věci. A jak rostl, rostl s ním i záběr a velikost jeho výtvorů. Začal stavět lego slony o velikosti skutečných slonů, lego Mini Cooperů o velikosti skutečných Mini Cooperů, lego vojáky stejně vysoké, jako byl on. Poskládal lego klavír, lego řetězovou pilu, lego televizi, ve které běžela lego epizoda *Dvou a půl chlapa*.

„Jenže žádná z těchto věcí neslouží žádnému účelu,“ namítal neustále jeho otec. „K čemu je dobré stavět něco, co nemá žádný účel?“

„Protože je to zábava,“ odpovídal vždycky Jonathan s úsměvem od ucha k uchu.

Když mu rodiče pohrozili, že ho vyhodí z domu, pokud si s legem nepřestane hrát a nesežene si pořádnou práci, vydal se o kus dál po ulici k jedné prázdné parcele a postavil si vlastní lego vilu. Nedisponuje sice všemi vymoženostmi normálního domu, ale jemu se v ní žije skvěle. A protože nemusí platit nájem, nemusí si ani dělat starosti se sháněním zaměstnání. Nic mu nebrání věnovat tolik času, kolik se mu líbí, stavění specifických uměleckých děl.

Kvůli tomu, že veškerý svůj čas staví věci z kostiček, mohla by ho většina lidí vskutku považovat za lúzra, ale Jonathan by s nimi zásadně nesouhlasil. Věří, že stavění lega je důležitou uměleckou disciplínou, která si zaslouží naprosto stejné uznání jako jakákoliv jiná umělecká forma. A jeho životním cílem je postavit ta největší lego díla, jaká kdy spatřila světlo světa.

Jonathana probudí klepání na vstupní dveře v přízemí. Ve své lego posteli ve tvaru draka se jen převalí a přetáhne si přes oči růžovou peřinu. Klepání neustává.

Nepochybuje, že je to další zákazník. Pokud je zrovna doma, od 14. do 18. hodiny otvírá svou lego vilu veřejnosti. Za prohlídku interiéru si účtuje 5 dolarů od každého návštěvníka. To mu hodí 15 až 35 dolarů týdně, což je hromada peněz, za které si může nakupovat jídlo, pivo a další lego. Tomuhle hostovi však otvírat nehodlá. Je teprve deset dopoledne a před druhou do domu nikdy nikoho nepouští.

Po snad hodinovém nepolevujícím klepání Jonathan nakonec z postele vyleze. Ale než si natáhne žluté kalhoty od kostkovaného obleku a zapne o několik čísel menší dýnově oranžovou košili, klepání utichne. Otevře modré lego okenice a vyhlédne z okna. Nikoho venku nevidí. V celé čtvrti panuje ticho. Všichni jsou buď v práci, nebo ve škole. Na ulici není jediné auto.

Jonathan pokrčí rameny a pustí se do obvyklých ranních úkonů. Osprchuje se v černobíle kostkované koupelně. Voda v ní teče ze střešní nádržky na dešťovou vodu a rozstříkuje se z květinové hlavice. Voda je zpravidla pěkně studená a je jí omezené množství, takže Jonathan se ve sprše nijak nezdržuje. Tyto očisty nejsou tak příjemné jako horké lázně, které si dopřával, když ještě žil u rodičů, ale pod bosýma nohama má rád tlak hrbolatých lego kachliček a líbí se mu, že mu ve sprše nikdy nebude hrozit uklouznutí.

Když se dospřchuje, zbytek vody potrubím odteče na jeho květinovou zahrádku. Květiny ale zalévat není třeba. I ty jsou vytvořené z lega.

Obleče se a sejde do kuchyně v prvním patře. Udělá si snídani, která je stejná jako každé jiné ráno: toust! Pomocí svého bateriového lego toustovače ve tvaru hlemýždě si upeče vynikající toust s medem. V podstatě je to jediné jídlo, které jí, když je doma. Lego trouba slouží jen jako dekorace a ve skutečnosti nefunguje, což platí i pro lego mikrovlnku. Funguje pouze lego toustovač, takže právě z něj pochází jediné teplé jídlo, které si je schopný připravit. To ale Jonathanovi vůbec nevadí, protože tousty přímo zbožňuje.

S bradou upatlanou medem, protože si toust odnáší v zubech, schází do své dílny. Celé přízemí jeho lego domu tvoří rozsáhlý otevřený prostor, kde vytváří všechny své lego modely. Spoustu svých děl má vystavenou pro návštěvníky a jsou naaranžovaná jako exponáty nějakého rozjařeného uměleckoprůmyslového muzea. Většinu svých modelů ale Jonathan nevystavuje. Kostiček lega má jen omezené množství, z větší části je využil ke stavbě domu, takže své výtvořiny si dlouho neponechává. Když postaví nový kus, vystavuje jej asi týden, vyfotí a potom rozebere. Snímky svých lego děl má uložené ve stovkách fotoalb. Vždycky když se cítí smutný nebo osamělý, stačí mu některé album prolistovat a hned má lepší náladu.

Zapne iPod, aby si poslechl trochu mariachi punku, a pustí se do práce. Poslední dva roky pracuje výhradně za poslechu mariachi punku. Je to jeho nový oblíbený hudební žánr, který vzešel ze scény mexických městských pankáčů. V podstatě je to popový punk s přidanou žesťovou sekcí ve stylu mariachi. V Mexiku jde o undergroundovou záležitost, a ještě větší underground je to v jiných zemích.

Zatímco do mariachi rytmu kývá rozčuchanou hlavou, celým svým tělem i duší se pohrouží do tvůrčí práce. Momentálně staví chromého démona v životní velikosti, s dlouhými santovskými vousy a zahnutými beranými rohy. Když Jonathan staví, staví rychle. Bleskurychle. Ruce se mu míhají takovou rychlostí, že to vypadá, jako by mu někdo na těle zmáčkl tlačítko rychloposuvu. Bez ohledu na hbitost svých prstů dokáže každým pohybem kostku bezchybně zamáčknout na příslušné místo. Během pouhých dvou hodin je postava hotová.

Ustoupí a své dílo obdivuje. Lego démon se na něho šklebí z nasupené tváře. Jonathan si není jistý, proč se rozhodl dát svému démonovi tak ošklivý a zlověstný výraz. Není si jistý, proč se rozhodl démona vůbec poskládat. Běžně dává přednost vytváření roztomilých věcí, jako jsou obří usmívající se berušky a gekoni na jednokolkách. Ale tenhle tvor mu naopak nahání strach. Když pak démona na invalidním vozíku odváží mezi ostatní exponáty, postaví ho tak, aby se na něho nedíval. Dospěje k závěru, že se téhle stvůře nechce už nikdy podívat do očí, dokud nepřijde čas, aby ji zase rozebral.

Když přitíká druhá hodina a s ní čas otevřít lego dům veřejnosti, Jonathan vyjde ze dveří a nadechne se odpoledního vzduchu. Otočí cedulku na OTEVŘENO, protáhne se jako probouzející se kocour a potom se rozhodne pustit do práce na dalším díle.

Cestou zpátky domů si všimne něčeho v periferním vidění. Na zdi jeho domu, těsně vedle dveří, se táhne jakési graffiti. Na domě však není nasprejované, do lego zdi je vypálené jakoby letlampou. Slova jsou v roztaveném plastu všelijak pokroucená, ale zdá se, že mu jimi někdo zanechal jakýsi vzkaz.

Stojí v něm:

„Když jsem tu byla, nebyl jsi doma, takže se vrátím později. Mám pro tebe překvapení! Pac a pus!“
Veška

Kolem slov je ještě přikreslené srdce a všechno dohromady působí jako nějaký milostný vzkaz. A vedle jména Veška je do zdi vypálený otisk rtů, jako by lego nakonec políbila dívka s černou rtěnkou.

Jonathan neví, co si má o takové zprávě myslet. Žádnou Vešku nezná. Napadne ho, že takový vzkaz nemůže být adresovaný jemu. Ale nemá ponětí, jak by si někdo mohl splést jeho dům (protože kdo jiný bydlí v lego domě?) ani proč u všech čertů musela autorka k sepsání vzkazu použít letlampu. Propadne znepokojení. Možná mu kolem domu šmejdí nějaká šílená lego fanatička. Nebo možná pyromanka, která chce jeho dům spálit a srovnat se zemí. Na základní škole znal kluka, který z lega stavěl domy a potom je zapaloval, aby se kochal pohledem na to, jak hoří. Toho kluka nesnášel. Pálit lego je jednou z nejhorších věcí, jakou může někdo udělat. Je to jako pálit veškerou naději a možnosti. Pro Jonathanu je to vyložená svatokrádež.

Vrátí se do domu. Nevadí mu ani tak vandalství – jeho lego dům se dá snadno opravit –, ale v souvislosti s člověkem, který mu zanechal takový vzkaz, ho zaplaví různé paranoidní představy. Po zbytek dne nedokáže myslet na nic jiného.

Kapitola druhá

„Říkáš, že ti někdo vypálil vzkaz do baráku?“ zeptá se Jonathana Šódži se svým silným japonským přízvukem a tak agresivně nahlas, že ho slyší všichni v baru. „Tohle mu nesmí projít!“

Pak si Šódži přihne z plechovky piva Hamm.

Šódži je víc než dvěstěkilový asijský pořizek, kterého Jonathan považuje za svého nejlepšího kamaráda, ačkoliv v polovině případů vlastně skoro nerozumí, co mu Šódži říká. Šódži je také jediný člověk starší deseti let, který Jonathana nepovažuje za lúzra kvůli tomu, že bydlí v domě z lega. Je to proto, že Šódži sám dobře ví, jaké to je, když vás všichni okolo považují za lúzra. Stejně jako Jonathan se svým legem i Šódži hoří vášní, pro niž nemá pochopení nikdo z jeho příbuzných. Šódži se touží stát profesionálním zápasníkem suma. Ale nikdo jeho sen jakživ nebral vážně. Všichni si myslí, že je lúzr a alkoholik. Všichni mají za to, že by měl vystřízlivět, shodit přebytečná kila, vrátit se do školy a sehnat si pořádnou práci. Ale Šódži se odmítá svého snu vzdát. Slibuje, že se jednou stane jokozunou, nejvyšším šampionem mezi zápasníky.

„Nejspíš o nic nejde,“ řekne Jonathan usazený dvě stoličky od Šódžiho, aby měl jeho kamarád dostatek prostoru pro svou gigantickou nadváhu. „Jen se do mě někdo naváží.“

„Chceš, abych se na to přišel podívat a dal tomu šmejdovi za vyučenou?“ Šódži zvedne nad hlavu pěsti a zatne třaslavé svaly. „Abych mu ukázal svoje pozoruhodné zápasnické dovednosti?“

Jonathan zavrtí hlavou. „Ne, tahle holka je pravděpodobně neškodná.“

„Holka?“ Šódži pěsti spustí podél těla a zvedne obočí, až se mu na čele udělají mohutné vrásky. „Takže tohle provedla nějaká ženská?“

„Jo, myslím, že jo,“ odpoví Jonathan. „U vzkazu byla do zdi nějakým záhadným způsobem vypálená i srdíčka a otisky rtů.“

Šódži se široce usměje.

„Džonusane!“ zvolá. Šódži Jonathanovo jméno vyslovuje *Džonusan*. „Tak Džonusan má novou bláznivou přítelkyni!“ Potom se s mohutně zakloněnou hlavou hlasitě rozesměje a Jonathana poplácá po rameni takovou silou, že jeho mladý druh málem spadne z barové stoličky.

„Já žádnou přítelkyni nemám,“ ohradí se Jonathan. „Nemám tušení, kdo to udělal.“

Šódži se rychle napije piva a nakloní se k němu. „Džonusane, půjdeš do toho? Rozumíš, půjdeš?“

Šódži na Jonathana významně mrkne. Z výrazu v jeho očích a nestability hlavy kývající se mu na širokém krku, Jonathan vyčte, že Šódži už je neuvěřitelně opilý. Šódži je ale těžký pijan a Jonathan je zvyklý s ním být, i když už hodně přebíral.

„Myslím, že ne.“ Jonathan s ním přeruší oční kontakt. „Není to tak, jak si myslíš.“

„Džonusane,“ řekne Šódži, „Kdys měl naposledy něco s nějakou holkou?“

Jonathan pokrčí rameny a zadívá se na řadu láhví za barem.

Šódži chytí Jonathana za bradu a natočí si k sobě jeho hlavu.

„Před měsícem?“ prskne mu Šódži do tváře. „Před pěti měsíci?“

„Já s holkou nikdy nic neměl,“ řekne Jonathan.

„Nikdy?“

„Jsem pořád paník,“ zašeptá Jonathan.

„To není možný!“ vyhrkne Šódži.

„Nikdy jsem neměl sex.“

Šódži na Jonathana namíří prst: „Copak jsem tě loni v listopadu nedal dohromady s mojí sestřenicí? S ní jsi sex měl mít. Ta má sex úplně s každým!“

Jonathan sklopí zrak. Na tu noc nevzpomíná rád. „Ne, už jsme se chystali na věc, ale když mě uviděla nahýho, změnila názor.“

Šódži si promne bradu a zavzpomíná: „Jo, jasně! Říkala, že máš něco s pindourem. Připomeneš mi, co to bylo?“

„Mám ho celýho černýho,“ přizná se Jonathan.

„Černýho?“

Jonathan ukáže na šmouhu černé barvy na stěně za barem. „Je černý jako noc, jako kdyby mi ho někdo natřel. Tvoje sestřenice si myslela, že je to nějaká divná pohlavní nemoc, a nechtěla se k němu vůbec přiblížit.“